

la banda
de la Zoè

TOP
SECRET

Ana García-Sinero*
*Jordi Labanda

Bravo,
Zoè!

Estrella Polar

Bravo,
Zoe!

Ana García-Sinert*
Jordi Labanda

© del text: 2016, Ana García-Siñeriz Alonso
© de les il·lustracions d'interior i coberta: 2016, Jordi Labanda
© de la traducció: 2016, Iolanda López Vivancos
© Editorial Planeta, S.A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate
Primera edició: març del 2016
ISBN: 978-84-16520-48-0
Dipòsit legal: B. 1.423-2016
Impress a Espanya — *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Una copa molt disputada

Alguna vegada heu tancat els ulls i heu continuat la respiració fins no poder aguantar ni un segon més esperant que alguna cosa s'acabi?

No, no estic parlant de pessigolles amb una ploma d'ànec, he, he, sinó del partit de bàsquet de la meva escola contra l'escola rival: els **LLEONS** (nosaltres) contra els **ES-TRUÇOS** (ells). Que emocionant!

Just a l'últim segon... **FLAS!**, en Marc va fer un triple... I vam guanyar!

!!

SUPERVISCAAAAAAAAA!!

L'Àlex, la Liseta i jo havíem jugat a la primera part. Esgotades però felices, vam anar a abraçar els altres.

—Felicitats, joves lleons! —ens va dir el director.

Després, en Marc va anar a donar la mà al capità dels **ESTRUÇOS**. Ben jugat!

—Ha arribat el moment d'entregar la copa
—va anunciar la professora d'educació
física—. **LLEONS!** Acosteu-vos.

 BRAVO!!!

Tot eren rialles i felicitacions. **TOTS** volíem
alçar la copa de campions! Però aleshores...

AI!!

L'entrenadora de l'equip rival em va donar una empenta i va intentar prendre'm la copa. Que bèstia! I ni tan sols em va demanar perdó.

—Qui és aquesta? —va preguntar l'Àlex—. Sembla una piconadora!

Jo no en tenia ni idea!

—És la MAURA MALPERDRE, l'entrenadora dels **ESTRUÇOS** —va aclarir la Liseta—. És famosa perquè no es treu els talons ni per entrar a la pista... I també és coneguda, ehem, pel seu mal geni. Salta a la vista, no? **SEMPRE** ha de guanyar en tot! I això inclou els partits de la seva escola.

—Doncs ara han quedat segons, he, he —va assenyalar l'Àlex.

Els **ESTRUÇOS** van abraçar els **LLEONS** mentre la seva entrenadora sortia de la pista repartint empentes i remugant entre dents. Fins i tot el pobre PLOMÍ es va endur una bona trepitjada.

—Senyora, faci el favor! —va exclamar el nostre dire, fregant-se el peu—. S’ha de saber perdre! I vaja amb els talonets... assassins.

—Jo en diria DIVINS! —va puntualitzar la Liseta—. Són de la meva marca favorita... JIMMY POOH.

—POOH? —va repetir l’Àlex—. PUÀÀÀÀÀ, HA! HA! HA! Deixa’t de sabatetes. HEM GUANYAT!! YEAAAAAH!!

En Plomí va mirar l’Àlex de cap a peus, amb desaprovació.

—ÀLEX! —va tronar—. Mai s’ha de refregar la victòria. És de molt mala educació. Tant com perdre i sortir donant empentes.

L’Àlex va acotar el cap.

—Perdoni, dire, no ho tornaré a fer. Però, IUPIIIII!!!

Aleshores, des del fons de la pista, la Marla i la Carla van començar a cantar.

OÉ,OÉ,OÉ! HEM GUANYAT!
OÉ, OÉ, OÉ! SÓN UNS PRINGATS!

Quan va sentir la cançó, Mr. Plomí es va posar tan vermell que semblava a punt d'explotar.

—Aquesta **NO** és l'educació que heu rebut en aquest centre! Quin desastre **TOTAL!**

—Això és un **DESASTRE!** —va corroborar la Marla—. **UN DESASTRE TOTAL, HE, HE!**

La pell d'en Plomí era d'un color tan vermell com la d'un dels tomàquets de l'horta de la mare.

Què dic, un tomàquet!

Com una caixa de deu quilos de tomàquets vermells, vermells, vermellíssims, he, he.

La Marla va callar i va empènyer l'Àlex cap al director.

—Mr. Plomí, ehem —va començar a dir, llegint amb molt de compte un paperet que li assenyalava la Marla— ...si aquesta escola és un desastre i vostè n'és el director, segons les fórmules que ens ha ensenyat a matemàtiques, és molt senzill:

e=D Si escola és igual a Desastre

P=De I Plomí és igual a Director de l'escola

P=DD Aleshores, Plomí és igual a Director d'aquest Desastre... HE, HE...

UI! La Liseta, en Marc i jo la miràvem incrèduls.

Per acabar de fer empipar el dire, la Carla va afegir:

—Vaja, que vostè és el responsable de tot aquest **DESASTRE!!**

UF! La cara d'en Plomí va deixar de ser vermella i va esdevenir una mena d'albergínia amb ulls i bigotet a punt d'esclatar!

L'Àlex va intentar apartar-se'n.

—Daixò... Jo només volia apujar nota... —va protestar—. No he fet res!

Un Plomí furiós va assenyalar amb el dit l'Àlex, la Marla i la Carla.

—On s'és vist que uns individus especialitzats a treure zeros s'atreveixin a acusar-me de ser el responsable de tot **AIXÒ?**

 GLUBS!

Al pati no se sentia ni una mosca. Fins i tot els ocells havien callat.

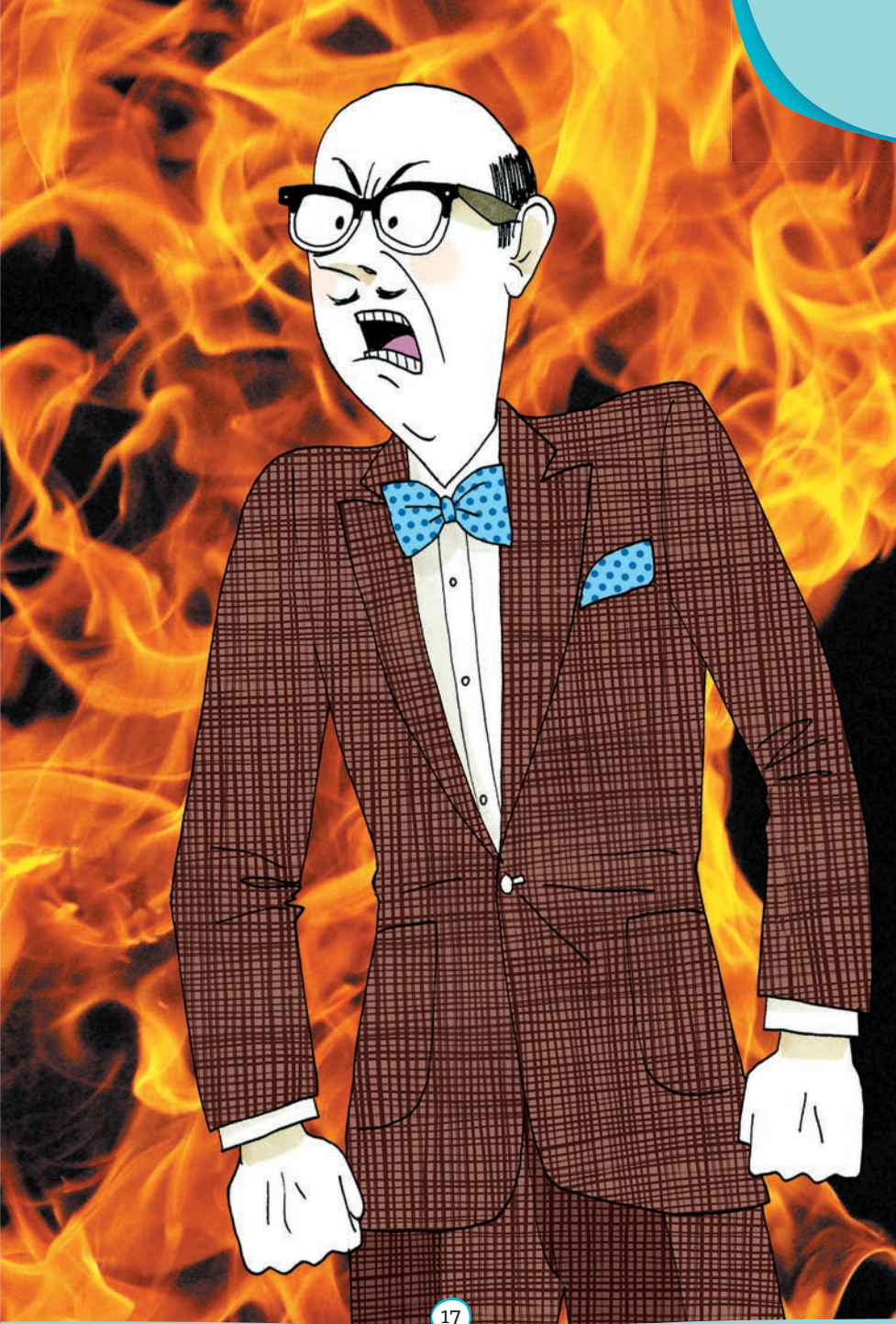
—**BÉ!** —va exclamar el dire, i va recórrer la pista amb la mirada—. Els desafio. **SÍ!!** A tots vostès. A partir d'ara no em faig responsable de res. **VOSTÈS** s'encarregaran de tot: de les classes, dels horaris, del menjador... I jo, bé, jo em dedicaré a ser com l'Àlex, la Carla i la Marla...

Totes tres van acotar el cap, avergonyides. **Ens havien ficat en un bon embolic!** Mr. Plomí va seguir el seu discurs:

—Per començar, demà ocuparà el meu lloc...
—Mr. Plomí ens va mirar a tots els que érem al pati, com si busqués algú.

Alguna vegada has volgut fer-te petit petit fins a ser invisible? Doncs jo sí. En aquell moment.

—**ÀLEX!** —va cridar Mr. Plomí, i la va assenyalar un altre cop—. **VOSTÈ** serà, demà, la nostra responsable. I *joooo* arribaré tard cada dia, tindrè el material brut i estripat i correré pels passadissos atropellant tothom que se'm posi al davant.

Mr. Plomí va agafar aire i va seguir, amb els ulls espurnejants:

—I em marcaré un objectiu per a aquest curs: **TREURE UN ZERO EN TOTES LES ASSIGNATURES!** Serà difícil batre el rècord de vostès tres —va dir, i va assenyalar de nou la pobra Àlex, que feia colla amb la Marla i la Carla.

Aleshores, Mr. Plomí va arrabassar la copa al capità dels **LLEONS** i la va alçar enlaire.

—I JA VEUREM QUI GUANYARÀ EL TÍTOL DE CAMPIÓ DEL DESASTRE! HI, HI, HI!
—va acabar, rient com un conill—. Ara em toca **A MI** riure...

PRINGATS!

I Mr. Plomí va sortir de la pista sacsejant la copa, com si fos un campió.

Maura Malperdre

Ocupació

Entrenadora dels
ESTRUCOS, a l'ARRIKITOWN
INTERNATIONAL SCHOOL.

Trets d'identitat

Talons de vertigen,
cabellera llarguíssima
i males maneres.

Somia

Guanyar la loteria,
l'oca i fins un parell
de quilos (guanyar...
peti qui peti).

Pitjor malson

Perdre la copa del
torneig escolar.
Brrrrrrr!

